

Дар'я ЖУЧЕНЯ

(м. Кобеляки Полтавського р-ну Полтавської обл.)

Студентка другого курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Кароленька, майбутня журналістка. У шкільні роки брала участь і перемогала в багатьох літературних конкурсах, писала творчі й наукові роботи.

«Люблю фіксувати свої думки в замітках у телефоні. Іноді з цих клптиків виходять історії, які я вкрай рідко оприлюднюю. Однак усе, що з'являється, – щире й від душі».

НЕ ПЛАЧТЕ – МОЛІТЬСЯ!

– Ну, куди воно годиться!?! – обурюється тітонька в буряковій хустині.

– Та ще тиждень цілий, розрішуть, може ж! – відповідає їй жінка, що стоїть за прилавком зі свічками.

Мої вуха вихопили лише дві репліки, поки я зачиняла за собою двері церкви. Жіночки, напевне, були засмучені тим, що на Великдень заборонили проводити службу.

Я почувалася схвильовано й ніяково: востаннє в церкві була місяців зо три тому. Завжди боюся зробити там щось не так, як треба: не там поставити свічку, не коло тієї ікони помолитися, забути пов'язати при вході на себе плахту чи відключити звук на телефоні... Список можна продовжувати дуже довго. Так і цього разу: я стояла в черзі купити воскову свічку й подумки згадувала алгоритм дій, які необхідні, щоб Бог мене точно почув.

Жінка переді мною замовляла молитву за свого сина. За Віталія. Тітонька за прилавком співчутливо дивилася на матір воїна, яка вмить зайшлася гірким плачем. У церковній тиші луною розходилися схлипи й ридання. Я стояла й відчувала, як у самої вже печуть очі від гарячих сліз. Продовжувала стояти нерухомо, наче все моє тіло вмить отерпло, не могла поворухнутися. Таке страшне воно – людське горе... Коли усвідомлюєш, що той чоловік захищає твій мирний сон, починаєш сприймати його біль як свій власний. «Не плачте – моліться», – прошепотіла матері військового тітонька з-за прилавка. Витерши кутиком хустки очі,

заплакана матір поволі пішла до виходу. Та, здається, її плач і далі висів у повітрі, – зачепився об запах ладану...

За мить двері знову відчинилися. Якась бабуся зайшла поцікавитися, що то за квітки ростуть у дворі коло церкви. І, напевне, отримала відповідь, але слова втонули у власному відлунні.

Узявши свічку, я підійшла до молитви «Про пом'якшення злих сердець». Прочитала тричі (сподіваюся, так робиться). Запалила свічку, що вже почала м'якнути в моїх долонях, від сусідньої, поставила, перехрестилась. Вийшовши з церкви, розмірковувала: «Про пом'якшення чийого серця я просила? Диявола путлера?! Чи є сенс просити про милість серця, якого не існує?» Від цієї думки геть засмутилася. Та раптом мовби прозріла: не важливо, із якими словами ти звертаєшся до Бога, – Він знає думки й справжні бажання, тривоги, страхи...

Дістала парасольку – розпочиналася злива.

МИ ЗАСЛУЖИЛИ

І знову літо. Це літо зовсім не схоже на жодне з пережитих. Не тому, що це моє перше «доросле» літо. Зовсім ні. А тому, що принесло воно із собою святу Перемогу. Перемогу Світла над темрявою. Перемогу добра над злом. Я в Україні, на своїй милій золотокосій землі. У Колісниківці. У моєму маленькому раю. Він уміщається у двох вулицях і луках. А ще тут не ловить інтернет (пам'ятаю, як минулого літа зранку бігла аж до краю села, щоб підняти мережу й подивитися свої результати ЗНО).

Я посеред лук, які вже от-от перетворяться на продовження лісу: там і там їх заповнили молоденькі деревця... Удихаю повітря, напоєне травами. Спека. Із пухкої, перекопаної коров'ячими ратицями землі йде тепло. Озираюсь і бачу грушу біля напіврозваленої хати прабаби Насті. Ту саму грушу. Місце романтичних здибанок моїх діда й баби. Дивно, що навколо неї так і не виросло жодного деревця, ані кущика! Стоїть одинока й замріяно поглядає вдалечінь. Ця груша – наче весела вдова, що в хаті влаштує вечорниці. Вона спостерігає, як молодь знайомиться, закохується, одружується й уже перестає приходити. Але з'являється нове покоління. І нове... Тепер, коли в селі не лишилося молодих, груша в сумній задумі згадує минуле. Певно, вона чула за свої роки не одне палке зізнання в коханні! Ще б пак! Росте ж на пагорбі,